

Satırlar arasında / 1. bölüm

Category: Detektif proza, Kitapçı, Romanlar, Sözler

написано kitapçı | 23 января, 2025

Satırlar arasında / 1. bölüm 1.Bölüm (27 Aralık 1973 Perşembe)

Birkaç gündür aralıksız devam eden kar yağışı nedeniyle şehir adeta büyük beyaz bir örtünün altına saklanmıştı. Yoğun sisin arasından beliren iri kar taneleri, zemini dövüyor, şehri daha derinlere gömmek istiyordu. Renksiz binaların ve biçimsiz uzun apartmanların arasından beliren koyu dumanlar sislere karışmış, ortalık göz gözü görmez bir hale gelmişti. Noel kutlaması için sokaklara dökülen insanların cıvıltılı sesleri geliyordu kulaklara. Koca kent sis yüzünden on metreye kadar düşen görüş mesafesine aldırmadan eğleniyor, evlerin önlerini kardan adamlar ve rengârenk ışıklarla süslenmiş çam ağaçları süslüyordu.

Saatlerdir ders çalıştığım kütüphaneden eve doğru dönerken atkımı boynuma sararak lapa lapa yağan kardan korunmaya çalıştım. Gece soğuğu karla birleşince kısa bir yürüyüş bile buz tutmama yetmişti. Ayağımın altında kayan zeminin izin verdiği ölçüde koşturdum. Genci ve yaşlısıyla sokaklara dökülen coşkun ve ayyaş kalabalığını davetkâr çağırılarını duymazdan gelerek eve girdim. Hızlıca oturma odasına yönelerek eldivenlerimi çıkardım. Sönmek üzere olan şömine ateşinin tepesinde bitince kenara istiflenmiş yarı yanık odunlar gözüme çarptı. Bunları alevlere doğru itince azgınlaşan alevler biraz olsun kendime gelmemi sağlamıştı. Odanın karanlığı, pencereden yansıyan cılız ay ışığını bastırıyor, sis bulutlarının arasından yolunu bulmaya çalışan ölgün ışık huzmeleri eşyaların üzerinde garip gölge oyunlarına neden oluyordu. Birkaç dakika sonra sıcaktan gevsemeye yüz tuttuğum bir anda arkamda yükselen sesle irkildim. Kafamı çevirdiğimde arkadaşımı, sırtını yüksek arkalıklı koltuğa yatarcasına yaslamış, elindeki boş bira şişesiyle oynayarak masanın üstünden sarkıttığı ayağını ileri geri sallarken gördüm.

Vaziyetin acayıplığına rağmen yüzünde o kadar düşünceli bir ifade vardı ki ona neden arkamda olmasına rağmen seslenmediğini sormadım. Gül kökü ağacından mamul piposu yine ağzındaki yerini almıştı. Hoşnutsuz bir ifadeyle tüttürüyordu bunu. Geçen birkaç hafta içinde yeni kariyerine kendini iyiden iyiye kaptırmış, sık sık özel dedektifliğin mesleki yasalarından, Teksas eyaletinin bu işe yeterince eğilmediğinden ve gereken itibarı göstermediğinden yakınınıyordu. Üzerindeki yeşil kazağın kollarını dirseğine kadar sıyırmış, piposunun sapını ince uzun parmaklarının arasına sıkıştırmıştı. Sivri kaşlarını çatarak baktı bana.

“Hayırdır. Ne oldu?” dedim kırış kırış olmuş yüzüne bakarak. Göz ucuyla arkamdaki ahşap masayı işaret etti. Olağandışı bir şeyler döndüğünün farkındaydım. Hızlı adımlarla gösterdiği yere geçtim. Tepe lambasının aydınlattığı yerde sarı bir zarf vardı. Hızlıca elime alarak, arkalı önlü çevirdim. Gönderenin ismi yoktu. Fakat sağ alt köşede evin adresi yazılıydı. Kaşlarım çatık bir vaziyette kalın zarfı yırtarcasına açtım. Mithat içindeki kâğıdı kendisi okuduktan sonra sanki bir daha hiç açılmasın diye sıkı sıkıya katlamıştı. Birkaç hamlede origamiye maruz kalmış kâğıdı açtım. Üzerine daktiloyla Türkçe iki satır karalanmıştı. Mektuba hızlıca göz gezdirdikten sonra bir kez de ağır ağır ve dikkatlice okudum. Kafamı kaldırdığımda, arkadaşımın bakışları üzerimdeydi. “Bu ne?” dedim kâğıdı elimde sallayarak.

“Bu soruyu sormak için mi o kadar dikkatli okudun?” diye çıkıştı. “Ne olduğu anlaşılmıyor mu?”

“Anlaşıyor tabi.” Padişah fermanını meydanda toplanmış halka okurcasına iki elimle gererek düzleştirdim ve boğazımı temizleyerek sesimin tonunu ayarladım. ‘Mithat Bey, sizinle çok önemli bir mevzu hakkında görüşmek istiyorum. Yardımaınıza ihtiyacım var. Tehlike içindeyim! Lütfen mektubumu aldığınızda beni arayın.’ Kâğıdın alt kısmına telefon numarası iliştirilmişti. “Gönderen kişi adını yazmamış?” dedim kâğıdın arkasını kontrol ederek. “Zarfın üzerinde de yazmıyor.”

“Evet. Senin var olanları boş verip yokluğun peşinde koşman bilmem beni neden hala şaşırtıyor.”

Mektuba bir kez daha göz gezdirdiğimde, arkadaşımın neyi kast ettiğini anlamıştım. Onu böyle düşünceli biçimde koltuğuna gömen şey, ne kendisine isimsiz bir mektup gelmiş olması ne de bir dava alma arifesinde oluşuydu. Kâğıtta yazan tek bir cümle yakalamıştı onu: ‘Tehlike içindeyim!’ Bu iki kelime, yazan için ne kadar hayati ise Mithat için de aynı derecede önemliydi. Kâğıdı masaya bırakarak, “aradın mı bari?” diye sordum, aldırılmaz bir tavırla.

“Evet, görüştük,” diye cevapladı kısık bir sesle. “Adını neden belirtmediğini de sordum. Yüz yüze görüştüğümüzde söyleyeceğini açıkladı.” Gözlerini tuhaf biçimde kırptı.

Kaşlarım istem dışı kalktı. Bu tür gizemli işler Mithat’ın aksine benim canımı sıkardı. Zira aşırı tedbirler, aklıma ister istemez kanunsuz işleri getiriyordu. “Bu ne pimpirikli herifmiş böyle,” dedim burun kıvrarak. “Madem adresi biliyormuş, neden kendisi kalkıp buraya gelmemiş?”

Arkadaşım piposundan bir nefes alarak “bilmiyorum Cemay” dedi sabırsızca. “Bazen bu Türklerin işine akıl sır ermiyor. Saat onda Şevko’nun yerinde buluşacağız. Eğer benimle gelmek istersen, tüm merak ettiklerini bizzat kendisine sorarsın.” Arkadaşım, mektubun sahibi adres bulma zahmetinden kurtulsun diye bu meşhur mekânın adresini vermişti herhalde. ‘Şevko’nun yeri’ diye anılan işletme Houston’da hemen herkesin bildiği bir yerdi. Sahibi Ermeni asıllı bir Türk’tü. Ne zaman buraya gitsek bize yirmi yıl önce İstanbul’da açtığı ilk dükkânından bahseder hiç merak etmememize rağmen Türkiye’de alkollü işletme açmanın zorluklarını anlatırdı. Ona göre Türkiye’deki en kaliteli alkollü mekânlar bile bir süre sonra ticari kaygıların peşinde sürüklenerek; diskotek, bar, taverna, meyhane, gazino, pavyon sıralamasını tenzil-i rütbe yoluyla takip edip, ticari hayatı boyunca arkasında muhakkak birkaç ceset bırakarak kapanırdı. Fakat yine de Aksaray’da yıllar

önce açtığı o küçük dükkândan bahsederken her seferinde gözleri yaşarıyordu. Houston'daki yeri çok farklıydı tabi. Bunu ortamdaki kişilerin kıyafetlerinden, konuşmalarından ve mekânın çalışanlarından hemen anlardınız. Eğer anlayış konusunda sıkıntı yaşayan bir insansanız, gecenin sonunda önünüze gelen hesap genellikle daha aydınlatıcı olurdu!

Tatil zamanına denk geldiğinden Mithat'ın fikri kulağıma kötü gelmedi. Zaten ben de vakit geçirecek bir şeyler arıyordum. Üstelik Mithat'ı iş üstünde görme fırsatı yakalayacaktım. Ne zamandır merak ettiğim bir husus aydınlığa kavuşmuş olacaktı böylece. Acaba arkadaşım övündüğü ve polislerin yardım için ona başvurmayı düşündüğü kadar yetenekli biri miydi?

Bir saat sonra puslu gökyüzünün altında kısa bir yürüyüş yaparken bulduk kendimizi. Genellikle Türk ve Arap azınlıkların yaşadığı bakımsız caddeye girdik. Karşılıklı dizilen ahşap binaların altında eziliyormuşçasına basık duran küçük dükkânların önünden geçerken birçoğunun ya kapanmış ya da devredilmiş olduğunu gördüm. Camekânların önlerini bantla yapıştırılmış eski gazete kâğıtları kaplamış, aradaki yırtıklardan görülebildiği kadarıyla pek çok esnafın iş kurma hayalinden geriye rutubetli, soğuk ve boş duvarlar kalmıştı. Sisli hava nedeniyle kirliliği dükkân tabelalarında ne yazıldığını okumak mümkün değildi. Gürültüyle korna çalan araçların bize yol vermesini bekledik. Ardından nihayet caddenin karşısına geçerek barın dar girişinden geçerek mekâna damladık. Önce yoğun bir sigara dumanı karşıladı bizi. Tepeden vuran loş ışığın biraz olsun aydınlatmasıyla aradığımız masayı bulduk. Lüks smokinler giyinmiş bir takım adamların arasından geçerek ortalarda bir yerde bulunan yüksek oturaklı bir masaya bıraktık kendimizi. Elllerinde geniş daire tepsiler taşıyan garsonlar ağır ağır hareket ediyor, insanlar sanki birini uyandırmaktan çekiniyormuş gibi kısık sesle konuşuyorlardı. Fonda çalan ağır müzik; kanı kaynayan, capcanlı bir insanı bile birkaç dakika içinde ağırbaşlı bir bilge moduna sokabilirdi. Baş hizamızda uçuşan sigara dumanını elimizle

yararak garsonu masamıza çağırdık. İçerideki bunaltıcı havanın etkisiyle lacivert ceketimin birkaç düğmesini açtım. Altından beyaz gömleğim görünüyordu. Özenle ütülediğim pantolonum bozulmasın diye neredeyse eklemlerimi kullanmaya ara vermiştim. Mithat ise bambaşka bir âlemdeydi. Ondan dış görünüşüne dikkat etmesini zaten beklemiyordum. Fakat müstakbel müşterisinin karşısına tıraş bile olmadan ve lalettayin bir kıyafetle çıkmaya karar vermesi yine de tuhafıma gitti. Yağlı saçları ışık altında garip görünüyordu. Simsiyah gözleri ile mekânı taramaya, mektubu yazan adamın zihnindeki yansımasını aramaya başladı. Sessizce hareketlerini izledim. Her an bir maceraya girişecekmiş gibi tetikteydi. Koltuğunda dimdik oturuyor, içeri giren her müşteri gözlerinin birkaç saniye parıldamasına neden oluyordu.

Etrafı sıkıntıyla süzerken bir ara, “ister misin bu da kendisini aldattığından şüphelenip, karısının peşine hafiye takmak isteyenlerden olsun,” dedim tebessümle. “Ya da belki de adamın biri çok sevdiği süs köpeğini bulmanı isteyecektir senden.” Gürültülü bir kahkaha atarak bira bardağını masaya yumuşakça bıraktım. Cinayet dışındaki vakalara dudak büken Mithat’la bundan daha fazla dalga geçemezdim herhalde. Fakat o sözlerime aldırmayacak kadar derin düşüncelere kaptırmıştı kendini. Birasından küçük bir yudum aldı. “Sanmıyorum,” dedi ciddiye alarak. “Mektup, önemli bir mesele olduğu izlenimini uyandırdı bende.”

Kızıl kıvrırcık saçlı barmen içkileri tazelerken ben de Mithat’ın bu ‘önemli mesele’ lafını düşünüyordum. Kulağıma hiç yabancı gelmiyordu bu sözler. Polise yardım etmeye başladığı günlerden itibaren pek çok kez buna benzer şeyler duymuştum ondan. Fakat pek çoğunun umduğu gibi neticelenmediğini biliyordum. İkinci bardağı da nihayete erdirdikten sonra, kovboy filmlerinden özenilerek girişe eklenmiş çift kanatlı ahşap kapıya diktim gözlerimi. Gelen giden yoktu. Belki de hiçbir zaman gelmeyecekti. Adamın vazgeçmiş olması ya da sorununu kendi başına halletmiş olması da ihtimal

dâhilindeydi. Bunu Mithat’a söyleyip söylemem konusunda kararsız kalmıştım ki birden ondaki ani değişikliği fark ettim. Bardağını masaya bırakarak irileşen göz bebekleri ile hedefe kilitlendi. Bakışlarını takip ettim. Barın sağ kanadından içeri giren göbekli, beyaz tenli, ihtiyar bir adama kilitlenmişti bunlar. Ellili yaşlarında, orta boylu ve oldukça kiloluydu. Kahverengi trençkotunun cebinden çıkardığı eli fötr şapkasına gidince çıplak tepesinin arkasından ensesine uzanan beyaz saçlar meydana çıktı. Beklediğimiz kişinin o olduğu o kadar barizdi ki arkadaşımla birbirimize işaret yapmaya bile gerek görmedik. Yaşlı adam sisi eliyle yararlanarak uzun bir süre gözlerinin ortama uyum sağlamasını bekledi. Loş ışık altında bir süre oturacak masa aradı. Zorla nefes alıyormuşçasına boynunu sağa sola oynatıyor, tık nefes kaldığından göğsü balon gibi sönüp şişiyordu. Mithat elini kaldırdı. İhtiyarın kızaran yüzü, aradığı kişiyi bulmanın sevinciyle aydınlandı. Adımlarını hızlandırdı. Arkadaşım yanındaki sandalyenin üzerine bıraktığı mantosunu alarak yer açtı. Yaşlı adam daha oturmadan “bir bira,” dedi tok bir sesle. Ardından ikimizi birden süzdü. “Merhaba! Ben Hüseyin Gürsan!” Tombul elini ileri doğru uzattı.

Arkadaşım elindeki kadehi ağır ağır masanın üzerine bıraktı. “Memnun oldum. Ben Mithat Uzunlar, bu da arkadaşım Cemay.” İçten bir gülümsemeyle selamladım. Bu isim bana bir yerden tanıdık gelmişti. Fakat çıkaramıyordum. Şişman adam bir baş işareti ile karşılık verdi. Yuvarlak burnu, tıpkı suratı gibi kırmızının farklı bir tonuna bürünmüştü. Boynundaki gerdanı kat kat olmuş, dolgun yanakları çenesine doğru sarkıyordu. “Adres olarak burayı seçmiş olmanız çok iyi olmuş. Sizin gibi gençleri severim. Buraya yerleştikten sonra kendi milletini unutan o kadar Türk genci var ki etrafta.” Dişlerini hırsıyla sıktı. Onu bozmamak için sahibinin aslen nereli olduğundan bahsetmedik. “Şimdi bir de bunların eğlencesi çekeceğiz bi’ kaç gün. Ortalık o aptal kıyafetle dolaşan insanlardan ve peşlerindeki veletlerden geçilmeyecek. Şeytan diyor, bir tane koç al, sonra da çık sokak ortasına daya boğazına bıçağı...

Soran olursa bu da benim ibadetim...” Bir anda nefes nefese kaldı ve buraya gelmesinin sebebinin çok daha farklı olduğunu hatırlayarak kızarmış bir yüzle sustu. İhtiyarın genelde gurbetçilerde rastlanan o tuhaf hassasiyetini görmezden geldik. “Bana mektubu yazan sizsiniz sanırım,” dedi Mithat birasını yudumlayarak. Sonra parmağıyla işaret ederek, “arkadaşımın yanımda bulunmasında sizin için bir mahsur var mı? Ona da bana güvendiğiniz kadar güvenebileceğinizi şimdiden söyleyebilirim.”

Yaşlı adam varlığını ilk kez fark etmiş gibi suratına baktı ve sonra aynı hızla kafasını çevirdi. “Yo yo kesinlikle rahatsız olmam. Yalnız anlatacaklarımın aramızda kalması şart tabi...” Önüne konan bardağı elinde topaç gibi döndürdü. Birkaç yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti. “Burada insan sert bi içki de içemiyor, neredede bizim rakılar neredede bu conilerin bulaşık suları, peh!” Bardağı şiddetli biçimde yere vurunca birkaç damla yaşlı adamın boğazına gitmekten son anda kurtararak dışarı attı kendini. İhtiyarın kırmızı yüzü yavaş yavaş kendi rengini aldı. Derin bir nefes alışverişinden sonra “her neyse, Mithat Bey sizin çok iyi bir dedektif olduğunuzu duydum. Hakikaten öyle misiniz?” dedi ciddi ciddi. Gülmemek için yüzümü çevirdim. Fakat kulağım giderek ilginç bir hal alan konuşmadaydı. “Size ne kadar iyi lazım?” dedi Mithat sırıtarak.

“Ne kadar iyi, o kadar iyi!” dedi adam hızlıca. Tombul parmaklarıyla sıkıca kavradı bardağını.

Mithat bu kelime oyunundan sıkılarak konuyu farklı bir noktaya çekti. “Adımı kimden duydunuz?”

“Bir arkadaşımdan” diye yanıtladı şişman adam. “Görüşlerine değer verdiğim dostlarımdan biri sizin çok yetenekli bir dedektif olduğunuzu ve çözüme ulaştırdığınız bazı davalarınızdan bahsetti.”

“Benim adım gazetelerde hiç geçmedi” diye hatırlattı Mithat.

“Evet biliyorum. Arkadaşım adınızı bir polis arkadaşından almış. Polis, resmi bir görevinizin olmadığını ve adınızın gazetelerde geçmesinden rahatsızlık duyduğunu söylemiş ona. Ama yeteneğinizi de öve öve bitirememiş. Ben de başımdan geçen bazı tatsız hadiselerden dolayı bana sizden bahseden arkadaşımdan adresinizi almak zorunda kaldım. Tabi sebebini söylemedim. Polis hariç bu olaylardan kimsenin haberi yok. Onlar bile mevzuya tüm detayları ile hâkim değiller. Zaten bu Amerikan polisleri bizi adamdan saymazlar.” Hızlı konuşma performansı yüzünden tıkanarak birkaç yudum bira takviyesi yaptı. “İşte size gelen mektubumun hikâyesi böyle,” dedi dirseğini masaya dayayarak.

“Hüseyin Gürsan demiştiniz değil mi?” Mithat parmaklarını birkaç ritmik hareketle masaya vurdu.

“Evet. Teksas iş dünyasında inşaat sektörüne yön veren firmalardan biriyiz. Kurucusu olduğum holding üç eyalette faaliyet gösteriyor. Ama ana firmamız Teksas’ta.” Cebinden siyah bir kartvizit çıkardı. Üzerinde büyük ve ışıltılı harflerle ‘Gursan Holding Company’ yazıyordu. Altında telefon numarası ve adres belirtilmişti. Kart, Mithat’tan sonra benim elime ulaştı. ‘Hüseyin Gürsan’ diye mırıldandım kendi kendime. Bu ismin neden ilk başta bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım. Bu adı daha önce defalarca duymuştum. Fakat yaşlı adamın yüzünü ilk kez görüyordum. Uzun uzun inceledim ihtiyarın çizgilere boğulmuş yüzünü. ‘Ne tesadüf’ dedim içimden. Mithat tekrar eline aldığı küçük kâğıdı arkalı önlü çevirdikten sonra bardağının yanına bıraktı. Başını sallayarak, “yani kaba tabirle çok zengin ve başarılı bir iş adamısınız,” dedi adamın daha fazla konuşmasına müsaade etmeden. “Bu da sizi mükemmel bir hedef haline getiriyor.” Herhangi bir anlama gelmeyen meşhur bakışı yüzündeki yerini aldı. “Nerede oturuyorsunuz?”

“Memorial Park’ta.”

Mithat bir süre mesafeyi tartarcasına gözlerini kıstı. Elini

masaya dayayarak “birkaç davada polisle birlikte çalıştığım doğru” dedi çekinerek. “Fakat resmi olarak onlarla hiçbir ilişkim yok. Yani bu davayı almayı kabul etsem bile polisle birlikte çalışmamız mümkün değil.”

“Hiç önemli değil. Zaten onların da bir şey yaptıkları yok. Bu yüzden size geldim.”

Mithat’ın bakışlarından, ciddi bir davanın altından kalkıp kalkamayacağını düşündüğünü anlıyordum. Ortamdaki sesler birbirimizi duymayı zorlaştırdınca, “özel bir yerde konuşsak nasıl olur?” diye teklif sundu iş adamına. “Tercih ettiğiniz başka bir yer yoksa evimizin bu iş için uygun olduğunu belirtmek isterim.” İhtiyar adam başını sallayarak ağır ağır doğruldu. Yoğun ısrarlarımıza rağmen hesabı ödedikten sonra, hep birlikte eve geçtik. Yolda konu hakkında tek kelime bile edilmedi. Daireye girince Mithat her zamanki gibi odanın ortasındaki berjer koltuğa kuruldu. Ben de cılız ışıkla varlığını hissettiren lambayı yakarak mutfığa geçtim ve dolaptan buz gibi viski çıkardım. Geri döndüğümde iş adamı Mithat’ın tam karşısındaki tekli koltuğa geçmişti. İçkileri servis ettim. Odaya üstünkörü göz gezdiren Gürsan kadehinden ufak bir yudum aldı. Arkadaşım da bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Konuyu kimsenin açmaya yeltenmediğini görünce “eee” dedim. “Nerede kalmıştık?” Ellerimi enseme kilitleyerek ihtiyara baktım.

İş adamı “eveeet” diye uzattı elini cebine daldırarak. “Sizden davamı almanızı istiyorum Mithat Bey. Tabi bu sizin hayli zamanınıza ve emeğinize mal olacak, farkındayım. Ama telafi edebileceğimi düşünüyorum.” İç cepten çıkan titrek ellere takıldı gözlerim. Parmakların ucunda sallanan beyaz desteden bakışlarımı ayıramıyordum. ‘Ah Yed-i Beyza’ diye mırıldandım ister istemez. Herhalde Musa’nın koynundan çıkardığı beyaz eli de peşindekileri şu an beni heyecanlandığı kadar heyecanlandırmıştı. İhtiyar, bankadan henüz alınmış olduğu belli olan gıcır dolarları balya halinde masaya bırakınca Mithat bence bu noktada söylenmesi gereken en son cümleyi

kurdu. “Dava ilgimi çekerse neden olmasın?” Tek kaşı kalkmış, masa üzerindeki desteye göz ucuyla bakıyordu.

“Ondan hiç şüphemiz olmasın” diye yanıtladı iş adamı. “Bu davanın ilginizi çekeceğinden eminim. Hatta dedektiflik hayatınız boyunca daha ilginç bir vaka ile karşılaşmayacağınıza kalıbımı basarım.” Elini yeniden ceketinin iç cebine soktu ve sihirbaz edasıyla çabucak çıkardı. Bu kez üzerinde isminin yazılı olduğu gümüş bir puro kutusu tutuyordu elinde. İçinden kalın bir puroyu seçtikten sonra bize doğru uzattı. “Türkiye’den geldi, dikkat edin biraz serttir.” Mithat aceleyle ben ise ağır ağır uzandık. Birkaç saniye sonra oda dumana boğulmuştu. Birkaç saniye içinde yakıcı bir alevin bir yolu takip eder gibi geçtiği her yeri yakarak gırtlığımdan tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Midem alev alevdi. Birkaç öksürükle kendime geldim. Loş ışık altında bir sis tabakası tepemizde dolaşıyor, şömine alevlerinin nemi duvarlarda kendini gösteriyordu. Odaya koyu gölgeler hâkimdi. Gürsan, anlatacaklarını kafasında toparlamak için uzun uzun bekledi. Sonra kararını vermiş bir şekilde, “önce sizden şunun cevabını almak istiyorum,” dedi derin bir nefes eşliğinde. “Sizce kusursuz cinayet diye bir şey var mıdır? Yani bir insan arkasında hiçbir iz bırakmadan adam öldürebilir mi mesela?”

Yaşlı adamın asıl konuya gelmediğini ve teorik bir tartışmanın yaklaştığını hissederek telaşlandım. Zira Mithat bu gibi konularda saatlerce konuşma performansına sahipti. Uzun uzun düşünmesini fırsat bilerek, “ben fikrimi söyleyebilir miyim,” diye söz aldım. Okuduğum polisiye romanlar arasında buna benzer bazı hikâyelere rastlamıştım. Ama gerçek hayatta bu tarz şeylerin yaşanacağına pek ihtimal vermiyordum. “Bence kusursuz cinayet, işlenmediği sürece vardır. Kâğıt üzerinden pratiğe döküldüğü an ise katil için sonun başlangıcı olur.” Artık bunun üzerine ne söylenebilir ki edasıyla arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne atarak gerindim. Puromun dumanları isten kararmış tavanda birikiyordu.

Arkadaşımın gözbebekleri bir an için parıldayıp söndü.

Purosundan birkaç kez derin derin çekti. Önce bana sonra da iş adamına baktı. “Tabirleri gelişigüzel kullanmayı sevmem,” dedi ağır ağır. “Kusursuz cinayet derken neyi kast ediyorsunuz? Üç yüz yıl önce bir kişiyi bıçaklayarak öldürmüş olsaydınız, etrafta sizi gören kimse yoksa kusursuz bir cinayet işlemiş sayılırdınız!”

“Sizi anlıyorum.” Gürsan purosunun külünü özenle silkti. Kravatıyla oynayarak yüzünü ekşitti. “Katilin kimliği bilinmesine rağmen onu yakalayacak hiçbir ipucu elde edilememişse, bu katil açısından yine de kusursuz bir cinayet sayılır demek istiyorsunuz. Belki de haklısınız. Peki, o halde şunu sorayım: Bir suçlu, nasıl yaptığı anlaşılmaksızın herhangi bir suç işleyebilir mi? Doğaüstü güçlerin, kara büyünün ve buna benzer metafiziksel güçlerin yardımıyla filan. Böyle bir şeyi duydunuz ya da bizzat şahit oldunuz mu?” Gözlerimi devirerek baktım iş adamına. Konu giderek ciddiyetinden uzaklaşıyordu. Mithat önündeki kibrit kutusuyla oynadı bir süre. Ardından bakışlarını iş adamının üzerinde sabitledi. “Hayır. Böyle bir şeye hiç şahit olmadım? Peki, ama bütün bunları neden soruyorsunuz?”

Gürsan sahte bir gülümsemeyle, “boş verin,” dedi. “Benimkisi sadece merak...” Titreyen sesi, sözlerini desteklemiyordu. Önceki tüm tebessümleri boşa çıkaran bir endişeyle baktı. Hüzünlü çehresi, tepesinden vuran ışığın etkisiyle kederli görünüyordu. “Ben en iyisi buraya gelme nedenimi en başından anlatayım,” dedi hafifçe titreyen elleri purosuna uzanırken. “Hem o zaman davayı alıp almayacağınızı daha rahat söyleyebilirsiniz.” Mithat’ın ricasıyla cebimde bulundurduğumu küçük not defterimi çıkardım. İş adamı ikimize birden bakmaya özen göstererek, “ayın on beşinde,” diye başladı hikâyesine. Dikkatinin dağılmaması için belli etmemeye çalışarak not almaya başladım. “Evimin salonunda işle ilgili bir belgeyi incelerken, hizmetçi kız masamın üstüne kapalı bir zarf bıraktı. Üzerinde adres veya imza bulunmuyordu. Bu yüzden ilgisiz bir tavırla zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardım.

Üzerine Türkçe bir kaç satır karalanmıştı. Yazılanlara üstünkörü göz gezdirdim. Mektupta kabaca size az sonra anlatacağım bazı şeyler yazılıydı. Umursamadım ve okur okumaz zarfı ile birlikte şömineye fırlattım.” Mendiliyle alnını kuruladı. “Bundan iki gün sonra evime bir mektup daha geldi. Bu kez bunu bizzat posta kutusundan kendim aldım. Yine isimsizdi ve yine aynı şeyler yazıyordu. Bu defa biraz tedirgin oldum açıkçası. Mektubu evdekilere gösterip ortalığı velveleye vermek istemiyordum. Bir şaka yahut bir delinin işi olabilirdi. Fakat ne olur olmaz diye kâğıdı çalışma masama kaldırdım.

Ertesi gün hizmetçim odaya telaşla girdi. Önceki gece evimin bahçesinin etrafında yabancı bir şahsın şüpheli hareketlerle dolaştığını gördüğünü söyledi. Anlattığına göre adam simsiyah kıyafetler giyinmiş ve yakalarını da kaldırarak bahçenin etrafını turluyormuş. Vakit gece yarısı olduğu için önce görmekte zorlanmış. Üstelik bizim evin girişiyle bahçe kapısı arasında hayli mesafe vardır. Bu yüzden biraz da şans eseri adamı fark etmiş diyebilirim. Tabi bunları duyunca hemen polise başvurdum ve mektubu teslim ettim. Yaşadıklarımı olduğu gibi aktardım onlara. Mektubu incelediler. Üzerinde hiçbir parmak izi bulunamadı. Daha doğrusu yalnızca benim izlerim vardı. Ardından zarfın nereden gönderildiği bulmak için çalışma başlattılar. Fakat çabalarının bir sonuca ulaşmama ihtimalini de aklımın bir köşesine yazmam gerektiğini üstü kapalı biçimde ima etti amirleri. Bu tip hadiselerin sürekli yaşandığını, dikkate değer bir şey olmama olasılığını da ekledi. Yine de ne olur ne olmaz diyerek bir süreliğine bana koruma tahsis edebileceklerini ve bir daha böyle bir hadise yaşamam halinde tekrar onlara başvurmamı rica etti.

Koruma fikri başlarda çok mantıklı göründü bana. Kabul ettim. Ayın yirmisinde sivil bir memur, bahçede ve evimin etrafında gizliden gizliye dolaşmaya başladı. Fakat dikkate değer hiçbir durum yaşanmadı. Üç gün boyunca hiçbir şüpheli hareket görülmeyince polis tehlike olmadığına kani olarak korumayı

geri aldı. Bu tavırları beni hayal kırıklığına uğrattı tabi. Polisin harekete geçmek için adamın harekete geçmesini beklediğini anlamıştım. Bakın beyler ben ırkçı bir insan değilim ama burada yaşadığım müddetçe biz Türklere nasıl davranıldığını defalarca gözlemleme şansım oldu. Tabi ben zengin bir işveren olduğum için bunu asgari seviyede tutmaya özen gösterdiler. Fakat yine de arkamızdan neler konuştuklarının bize hangi gözle baktıklarını biliyorum. Halkı için demiyorum ancak resmi kurumlar nezdinde bu böyle. Her neyse. Neticede sivil polisin evimden ayrılmasını takriben bir mektup daha geldi. Yine aynı tehdit ve cümleler... Bu kez polise gitmedim. Onlara güvenerek iş yapmanın hata olduğunu anlamıştım. Bu işte yalnız başıyındım. Hemen harekete geçerek bazı önlemler almaya karar verdim. Bunların ne olduğunu da az sonra anlatacağım size.” Viskisinden birkaç yudum alıp dudağını ıslattı. “Ve ayın yirmi altısında yani dün, dördüncü mektup geldi. Bu kez diğerlerinden daha dikkatli davrandım ve her kelimesini özenle okudum. Mektubu masama bıraktığımda dehşet içindeydim. Yazılanları aklımdan çıkaramıyorum, düşündükçe iyiden iyiye huzursuzlanıyordum. Ne yapmam gerektiğini enine boyuna tarttım. Polisin yine aynı işe yaramaz döngüyü takip edeceğinden emin olduğum için bu işi kendi kendime halletmem gerektiğini düşünerek size başvurmaya karar verdim.”

“Bu olaylardan önce de bu tarz mektuplar almış mıydınız?” diye sordu Mithat.

“Hayır, ilk defa böyle bir hadise içinde buluyorum kendimi.”

“Kim bilir polise bir günde buna benzer kaç mektup geliyordur” diye girdim araya. “Teksas’ta o kadar deli var ki.”

Arkadaşım gözlerini kısarak sanki sayılarını belirlemek için zihninde bir takım hesaplar yaptı. “Aslında zengin bir iş adamına, üzerinde hiçbir parmak izi bırakmadan imzasız mektuplar yollamak alelade bir durum olarak değerlendirilmez” dedi vücudun yarım döndürerek. “Fakat polisin davranışı da

makul karşılamak gerek. İnsanlar polisten mucize bekliyorlar. Onların da imkânlarının sınırlı olduğunu bir türlü kabul etmiyorlar. Bir insanın suç işleyeceğini tahmin etsen bile çoğu kez onun harekete geçmesini beklemek zorunda kalırsın. Peki ya adam harekete geçmezse? İşte polisi de bu ihtimal düşündürüyor. Onlar için birkaç personelinin haftalar boyu sürecektir muhtemel vakit kaybı, bir adamın soyulmasından daha değerli.”

“Bir Türk’ün,” dedi Gürsan, kendine has bakış açısıyla. “Bir Türk’ün kanı onlar için değersiz.” İhtiyarın düşünceleri canımı sıkmaya başlamıştı. Yaşadığımız yerde onun gibi onlarcasına rastlayabilirdiniz. Konuşmaya gelince yüksekten atıp hamaset parçalar fakat iş ciddiye binince tamamen değışirlerdi. O zaman hastane koridorlarında ‘Türk kanı’ değil ‘RH negatif’ sesleri yükselir, işlerini gördükten sonraki birkaç dakikalık yumuşama sonucu sonra yine hiçbir şey olmamış gibi eski düşüncelerine dönerlerdi. Gürsan hakkındaki düşüncelerimi yüzümden okumuş gibi baktı bana.

“Mektuplar yanınızda mı?” diyerek bu karşılıklı soğuk savaşı sona erdirdi Mithat.

“Hayır. Polise götürdüğüm hariç diğerleri evde masamın çekmecesinde. Tabi şömineye attığım ilk mektubu saymazsak.”

“Yani elinizde meçhul şahıstan gönderilmiş iki mektup var. Diğerlerinde de aynı şeyler mi yazılı demiştiniz?”

“Evet. Hepsinde.”

“Yazılanları hatırlıyor musunuz?”

“Tabi. Hem de kelimesi kelimesine!” Göbeğini içine çekerek gözlerini kapadı. Bir ibadetin en önemli anındaymışçasına vecd halinde “şöyle başlıyordu” dedi kâğıdı gözünün önüne getirmeye çalışarak. Sesi sanki birini taklit ediyormuş gibi kalınlaştırdı. ‘Hiçbir ayak izi bırakmadan yürüyebilir, hiç kimseye görünmeden istediğim eve girip çıkabilirim. Hiçbir

duvar ve kapı bana engel olamaz. Aynı anda hem hiçbir yerdeyimdir hem de her yerde! Hiç kimse beni tanıyamaz ve hiç kimse beni durduramaz. Ne duyulurum ne görülürüm, ne ölürüm ne de öldürülürüm!” Üzerimizde bıraktığı etkiyi görmek için gözlerini ağır ağır açıp bizi süzdü. Sesi tıpkı bir bant kaydı gibi zihnimde yeniden oynadı. Doğruyu söylemem gerekirse olaya bakış açımdaki ciddiyet bir parça bozguna uğradı. İş adamı korkutan şey beni eğlendirmişti. O ana kadar zihnimde oluşan, elinde silahıyla bir iş adamını soymak için pusuya yatan sinsî hırsız imgesi yerini üstüne beyaz bir örtü geçirerek hasmını hayalet olduğuna inandırmaya çalışan aptal bir adama terk etmişti. Hafif bir tebessümle Mithat’a çevirdim bakışlarımı. Onun benimle aynı duyguyu paylaşmadığı yüzünden belliydi. Göz kapaklarını yarı aralayarak, konuşmak için bir süre bekledi. Ağzını açınca da, “hakikaten ilginçmiş,” sözleri döküldü dudaklarından. “Demek az önceki tuhaf sorularınızın sebebi buydu. Peki, bu mektupları almanıza neden olacak hiçbir şey gelmiyor mu aklınıza? Unutmayın, en muvazenesiz mahlûklar bile eylemlerinin kendince bir mantık çerçevesinde tanzim eder.” Arkadaşım bazen bir konuya odaklandığı zamanlar, yanımda Osmanlıca Lügat taşıyasım gelir!

İhtiyar ellerini göbeğinde birleştirdi. “Ben de o kısma geliyordum zaten. Düne kadar aklıma belirli bir sebep gelmiyordu. Adamın biri durup dururken beni neden tehdit etsindi ki? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Tamamen karanlıklar içindeydim diyebilirim. Saatlerce düşündüm durdum. Ta ki mektupların arasındaki bağlantıyı çözene kadar!”

“Bağlantı mı?” diye tekrar ettim kalemimi kâğıt üzerinde hızlıca oynatırken.

“Evet, aslında ilk başta nasıl fark etmedim bilmiyorum. Zira o kadar barizdi ki... Sanırım korku insanın bazen mantıklı düşünmesine engel oluyor.” Gözü uyuklar gibi duran Mithat’a kaydı. “Dün gelen mektubun alt kısmında kocaman puntoyla yazan 5 rakamına takıldım gözüm. Tek başına anlamsız gibi duruyordu. Endişem yüzünden dakikalarca bakmama rağmen bu rakamın ne

anlam ihtiva ettiğini ve bana neden tanıdık geldiğini bir türlü kavrayamadım. Buna benzer bir şeyi bir yerden hatırlıyordum. Bir süre düşündükten sonra aklım başıma geldi. Düşüncemi doğrulamak için hemen çekmecemde duran bir önceki mektubu aldım ve iki kâğıdı yan yana koydum. Yanılmamıştım. Onun alt kısmında da büyük puntuyla 8 rakamı yazılıydı. Polise verdiğim mektubun üzerinde de sayı yazılı olduğuna o kadar emindim ki onlara verdiğim mektubu incelemeye bile gitmedim.”

Mithat elini çenesine dayayıp birkaç saniye düşündü. “Polise verdiğiniz mektup ayın kaçında gelmişti?”

“On yedisinde.”

Kaşlarını çatarak parmak hesabı yaptı arkadaşım. “Onun üzerinde de 14 yazılı olması gerektiğini düşünüyorsunuz öyleyse.”

“Aynen öyle. Sizin de kavradığınız gibi mektuplar geri sayım yapılarak gönderiliyor.” Hızlıca bu tarihleri de kaydettim not defterime.

“Mektupların işaret ettiği tarihin önemi nedir?” diye sordu Mithat. “Tabi o gece yeni yıla girilecek ama manyağın tekinin yeni yıl eğlencesini garip bir şekilde kutlamaya karar vererek şuna buna acayip mektuplar yolladığını düşünmek istemiyorum.”

Hüseyin Gürsan ağzını açmadan konuşabilmenin bir yolunu arıyormuş gibi dudaklarını kıpırdatmaksızın başladı. “Beni yakından tanıyan herkes son üç yıldır her yılbaşı gecesini evimde sergi tertiplediğimi bilir.” Konuya çok yabancı kaldığımızı anlayınca baştan almaya karar verdi. “Bakın beyler. Ben meşhur bir koleksiyonerim.” Sesi sanki amansız bir hastalığa yakalanmışçasına hüznü çıkmıştı. “Amerika’daki en kıymetli koleksiyon parçalarından bazılarını sahip olduğumu gururla belirtirim. Dünyada ancak sayılı insanın benimki kadar geniş bir yelpazesi vardır. Genellikle savaş eserleri ile ilgilenirim. Silahlar, kılıçlar, mızraklar vesaire. Ama bunlar eserlerimin yalnızca bir kısmını ihtiva eder. Çok çeşitli

alanlarda değerli parçalar biriktiririm. Bu yüzden müze ve galerilerden sık sık teklif aldığım olur. Ama hayır! Eserlerim yalnızca evimin içinde sergilenecek. Ta ki ben toprağın altına girene kadar...” Birden kendisi ile aynı coşkuyu paylaşmayan yüzler görünce heyecanından dolayı utandı ve konuşmasına daha sakın bir tonda devam etti. “Her neyse! Koleksiyonumun maddi açıdan en değerli parçalarını bu yıl satın alarak eserlerimin arasına kattığım iki elmas oluşturur. Benim gözümde en kıymetli eserler değil tabi. Fakat bir hırsız için aynı şeyi söyleyemem.” Viskisinden bir yudum aldı. “Bu yılbaşı da bir istisna olmayacak” dedi dudağını yalayarak. “Âdetim olduğu üzere bir ay öncesinden tüm tanıdıklarına davetiye yoluyla sergi vereceğimi duyurdum. Tüm koleksiyon eserlerini yılbaşı gecesi evimde sergileyeceğim. Kasıtlı olarak bu tarihi seçiyorum. Böylelikle o mankafa yılbaşı adetlerinden de kurtulmuş oluyorum.”

“Sergide elmaslar da yer alacak mı?”

“Tabi, bu yıl eserlerimin arasına kattığım başka parçalarla birlikte onları da sergileyeceğim. Davetiyede bu hususa da dikkat çektim. Böylece geçen senelere oranla çok sayıda saygıdeğer iş adamı ve koleksiyonerin de davetime icabet edeceğini tahmin ediyorum. Bu yüzden elmasları önceden görmek isteyen başı arkadaşlar olduysa da bunu yılbaşı gecesine sakladığımı sileyerek reddettim onları.”

“Kaç kişiden bahsediyoruz?”

“Sanırım elli kişi olacaktır.”

“Hmm.” Mithat alışkanlık haline getirdiği bu sözcüğü öyle zamanlarda kullanıyordu ki insan ister istemez altında çok derin manalar yattığını sanrısına kapılıyordu.

“İşte gönderilen mektupların ve altında yazan rakamların sırrı... Yani, bunu yazan şahıs o geceyi rastgele seçmiş değil.”

“Peki, ama hırsızlık yapmayı amaçlayan bir insan neden cinayet

mektupları yazarak dikkatleri üstüne çeksin ki?” dedim merakıma mağlup olarak. “Bu hiç mantıklı gelmiyor kulağa.”

“Bir dakika!” diye sözümü kesti Mithat. Kaçırdığı bir noktayı yeniden gözden geçirircesine yüzünü ekşitti. “Hangi cinayet mektuplarından bahsediyorsun sen?”

“Az önce Hüseyin Bey okudu ya! Hatta buraya not aldım.” Hızlıca sayfaları karıştırarak ilgili yeri buldum. “Bak işte” dedim hızlıca yazdıklarımı göz gezdirerek. Sonra arkadaşımın neyi kast ettiğini anlayarak sustum. Mithat yüzümdeki ifadeyi fark edince az önceki düşünceli tavrı yerini gevrek bir gülümsemeye bırakmıştı. “Eee Cemay? Mektuplarda cinayet ile ilgili tek bir kelime bulabildin mi?”

“Hakikaten öyle” diyerek şaşkınlıkla defterimi kapadım. “Hüseyin Bey az önce ezberden okurken nedense aklıma bu geldi.”

İş adamı babacan bir tavırla “aynı hataya ben de düştüm” dedi. “Üstelik hakikati kavramam bayağı vaktimi aldı. Mektupları tekrar tekrar okudum ve ancak o zaman burnumun dibindeki gerçeği gördüm.”

Mithat not defterini elimden alarak mektubun metnine bir kez daha göz gezdirdi. “Daha da fenası,” dedi mırıltıyla. “Öldürmek bir yana, adam sizi herhangi bir şeyle de tehdit etmemiş. Ne hırsızlık ne şantaj... Kendisinde bazı olağanüstü hallerin mevcut olduğundan övgüyle bahseden birinin yazdıkları dışında elinizde hiçbir şey yok... Fakat yazan her kimse, çağrışımları öyle ustaca kullanmış ki, mektubu okuyunca insanın gözünün önünde ister istemez kanlı sahneler belirliyor.”

“Evet, neden polise gitmemin yararı olmayacağını düşündüğümü şimdi daha iyi anlıyorsunuzdur. Mektupları yazan şahıs yakalansa bile herhangi bir suçla itham edilemez.”

Mithat not defterini bana vererek, kristal kadehin içindeki

son tortuları iç etti. “Anlattıklarınızın ilgimi çektiğini saklamayacağım. Bu yüzden davanızı üzerime almaya karar verdim. Fakat henüz hiçbir şey yapmamış biri için bu para çok fazla.” Göz ucuyla dolar destesini işaret etti.

“Kimin için fazla? Benim için gayet makul bir miktar. Lütfen bu konuda itiraz etmeyin. Korumanızı istediğim şeyler o paranın birkaç yüz bin katı değerinde.” Mithat’ın karşı çıkışının yapmacık olduğunu düşünseydim ‘lütfen kabul et-hayır teşekkür ederim’ düzeyinde ilerleyen bu nazik tartışmayı oturduğum yerden daha rahat seyredebilirdim. Fakat arkadaşım ‘fazla’ diyorsa gerçekten fazla olduğunu düşündüğünü ve ‘istemiyorum’ dediğinde gerçekten istemediğini kast ettiğini biliyordum. Buna rağmen ihtiyar desteye elini bile sürmedi. Mithat konuyu eski yörüngesine taşıyarak, “fakat bir şartım var” dedi. “Eğer size bir faydamın dokunmasını istiyorsanız bana her şeyi tüm detaylarıyla anlatmalısınız. Dostlarınızı ve varsa düşmanlarınızı öğrenmek istiyorum... Özellikle Türk olanları... Nelerden hoşlanırsınız, nelerden nefret edersiniz? Korkularınız nelerdir? Zaaflarınız var mı? Yaşadığınız sıkıntılar, maddi durumunuz, varsa hazırladığınızı vasiyetnameniz, karınız-çocuklarınız, şüpheleriniz...”

İş adamı üst üste gelen ataklardan korunmak isteyen boksör edasıyla köşesinde büzüştü. “Bana biraz zaman tanıyın o halde” dedi başını ellerinin arasına alarak. “Anlatacaklarımı kafamda toparlamam gerekiyor.”

Mithat, “vaktimiz bol, acele etmeyin” dedi purosunun ucunu ezerek. “Ne zaman hazır olursanız o zaman başlarsınız.” Karanlık dakikalar geçtikçe odadaki aydınlık karşısında üstünlüğü ele geçiriyordu. Saate baktığımda gece yarısına yaklaştığını gördüm. Ay konumunu değiştirerek pencere önünden çekilmiş, etraf iyiden iyiye karanlığa bürünmüştü. Sabırlı bir bekleyişin ardından iş adamı söz aldı. Ben de önemli gördüğüm noktaları not etmeye başladım. “Maddi açıdan varlıklı bir insan olduğumu biliyorsunuz artık” diye girdi söze Gürsan. “Koleksiyoner olduğumu da...” Kalın puro konuşmasına engel

olduğu için tükürür gibi çıkardı. “Dört ay önce müzayedede tanıştığım Güney Amerikalı bir arkadaşım sayesinde ucuz bir fiyata Arjantin’den iki elmas getirttim.” Bir elmasın fiyatına ucuz diyebilecek kadar zengin olmayı ne çok isterdim! Mithat belki de hayatı boyunca bir daha rastlamayacağı türden kazançlı bir vakayla karşı karşıyaydı. “Elmasları satın aldığımdan beri bankada saklıyordum. Bunu arkadaşlarım da bilir. Fakat dediğim gibi ilk kez yılbaşı gecesi görecekler ve gördüklerinde de ağızları açık kalacak.” Kırışmış kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

“Eğer elmasların varlığından haberdarsalar neden görünce ağızları açık kalsın ki?” dedim yazmaya ara vererek.

“Bu size de sürpriz olsun” dedi tebessümle arkasına yaslanarak. “Siz de yılbaşı gecesi öğreneceksiniz.”

“Sergiye biz de davetliyiz yani?”

“Tabi. Bunu sizden özellikle rica edeceğim zaten.” Ellerini birbirine kenetleyerek kaldığı yerden devam etti. “Dediğim gibi önceleri elmaslar sergi günü bankadan evime transfer edilecek ve yılbaşı gecesi sergilenenecekti. Zaten bence hırsız da planını buna göre kurguladı. Elmasları ele geçirebilmek için eline sadece o gece fırsat geçeceğini biliyordu. Bu yüzden ya bankadan eve transfer esnasında yahut da sergi sırasında bunları çalmayı planlıyor. Hatta belki sahtelerini hazırladı ve sergi sırasında el çabukluğuyla değiştirebileceğini sanıyor.”

“O halde bırakın elmaslar bankada kalsın,” dedim bir çırpıda.

Gürsan kalabalık bir ortamda pot kırmışım gibi bıyık altından gülümsedi. “Orada güvende olduklarını mı sanıyorsunuz? Son iki ayda Teksas’ta kaç banka soygunu olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ama ben biliyorum. Tam dokuz banka. Üstelik bir tanesi benim

şubenin bulunduğu caddede.”

“Elmaslarınız artık bankada değiller sanırım” dedi Mithat sabırsızlıkla.

“Evet evet” diye hızlıca yanıtladı ihtiyar. “Bana mektuplar yollayan o adam hırsızlık için elmasların bankadan çıkarıldığı anı bekliyorsa bile artık avucunu yalayacak. Zira dün onları oradan alıp daha güvenli bir yere sakladım. Evime!”

“Evinize mi?”

İhtiyar anlayışla salladı başını. “Size hırsızlığa karşı bazı önlemler aldığımı söylemiştim az önce. İşte bunlardan biri de dün gece evime koydurduğum şifreli bir kasa. Varlığından kimsenin haberi yok. Yani sizi saymazsak... Yatak odasındaki duvarın içine gömülü vaziyette ve üzerindeki yağlı tablo sayesinde gizleniyor. Tabloyu kenara çekip duvarı elinizle içeri doğru itmezseniz, fark etmezsiniz bile.” Önündeki şişeyi itina ile bardağa doldurdu ve kafaya dikti. “Değerli tahvillerimi ve bonolarımı da bu kasada saklıyorum. Tabi geçici bir süreliğine. Şu iş bitsin yine eski yerine koyacağım.”

Mithat bileğinden kırdığı elini ağzına götürdü. Sigarasından birkaç kez çekti. “Karınız kasanın yerini öğrenmiş olamaz değil mi?”

“Hayır. Dün gece karım evde değildi, hizmetçilerin hepsine de ben izin vermiştim.”

“Kasa nasıl bir şey? Yeterince güvenli mi?”

“Evet, çelikten yapılma ve oldukça sağlam...”

“Şifresi kaç haneli?”

“Dört.”

“Şifreniz kolay tahmin edilebilir sayılardan oluşmuyor değil

mi, doğum tarihiniz gibi... Lisedeki matematik hocam bir şifre belirlerken sürekli olarak pi sayısının ilk hanelerini seçerdi kendisine."

"Hayır, ben hocanızdan daha temkinliyim sanırım."

"Kasa belirli bir deneme sonrası kendini kilitliyor mu?"

"Hayır." Üst üste gelen sorulardan bunaldı ihtiyar. Fakat benim de ekleyeceğim bir nokta vardı. "Siz yine de o kasaya pek güvenmeyin Hüseyin Bey" dedim öne doğru eğilerek. "Zira karınız kasanın varlığını fark ederse sayıları teker teker denemek isteyebilir. Dört haneli bir sayıyı tutturma ihtimali on binde birdir. Yani eşiniz her gün sistemli bir şekilde yüz sayı denerse en geç yüz gün içinde şifreyi bulacaktır."

"Karım yerini nasıl öğrenebilir ki?" diye kestirip attı Gürsan. "Zaten uzun süre elmasları burada tutacak değilim. Şu yılbaşı geçsin bir hal çaresine bakacağım. Belki de sigortalarım, gerçi bu bana biraz pahalıya patlar ama..."

"O halde bu mevzuyu bir tarafa bırakalım" diyerek konuyu değiştirdi Mithat. "Bize ailenizi anlatacaktınız."

"Ah tabi" dedi yaşlı adam purosunu ağzının köşesinden çıkararak. "Önce ilk karım Zeynep'ten bahsedeyim size. 1948 yılında İstanbul'da evlenmiştim onunla. Hiçbir zaman mutlu bir evlilik hayatım olduğunu iddia edemem. Ama yine de halimden memnundum. Evlenmemizden iki yıl sonra Deniz adını verdiğimiz bir çocuğumuz oldu. Her şey iyi gidiyor sayılırdı. Birkaç yıl sonra bazı sorunlar patlak verdi ve 1957 yılında ise hayatım birden bire tepetaklak oldu. Zeynep'le aynı yıl biraz gürültülü biçimde boşandık. Deniz yedi yaşına basmıştı. Boşanmamızın üzerinden birkaç ay geçince ikinci evliliğimi Hande ile yaptım. Hande evlenmeden önce sekreterimdi. Onunla olan evliliğimiz halen sürüyor. Zeynep ise oğlumu da alarak Fransa'ya yerleşti. Orada kansere yakalandı. Deniz annesi henüz daha hayattayken intihar etti. Çok geçmeden de annesi hastalık neticesi öldü».

(Devami var)... Detektiv proza